

Rejenka.

(Nadaljevanje).

Gospod župnik je odšel v roketu iz Čekalkove hiše, a namesto njega je šel noter angel smrti in stopil k postelji, ki je v njej ležala Čekalka, pripravljena na pot v večnost.

Bila je genljivo lepa. Ležala je oblečena v poročno krilo — to je imela prej skrbno shranjeno v poslikani skrinji. Nosila te obleke ni drugače ko o sv. Rešnjem Telesu. Črne, posivele lase je imela lepo počesane, blede obličje je bilo kakor pomlajeno, in iz tihih oči je gledal ženi nebeški mir.

Hiša je bila polna žensk, ki so prišle, da bi se od starice poslovile, se ji še enkrat zahvalile za vse dobrote in molile ž njo. Tudi župnikova sestra je prišla in prinesla bolnici kuhanega sadja.

Čekalka je dajala vsem ženskam, drugi za drugo, roko in se poslavljala ž njimi z odkritim, vernim pogledom ter šepetala: »Prosim vas, molite zame in usmilit se Anice moje, da se ji ne bo godila krivica. Stopi sem, zlata moja,« je izpregovorila, obrnivši se k Anici.

Anica je prijela, vsa objokana, bolnico za roko in ji položila v dlan solzno obličje.

»Prosim sem vsak dan Mater božjo, da bi te dala nazaj tvoji mamici. Trdno upam, da bo moja molitev uslišana — in tedaj bi rada umrla. Zlata moja, pazi na križček, s katerim sem te našla, da ga ne izgubiš. Ta te pripelje k mamici. Bodi pridna in poslušna, kakor sem te učila! Poklekni zdaj, da te blagoslovim iz dna srca.«

Čekalka je položila Anici levico na glavo, pokrižala jo z desnico in blagoslovila s tresočim se glasom: »Blagoslavljam te, zlata moja, v imenu Boga Očeta in Sina in svetega Duha — in prosim — tvojega angela varuha, — da bi te — nikoli ne zapustil. — Moja duša — bo zmeraj s teboj — in bom zate molila — pred prestolom — božjim.« —

Nekaj trenutkov si je potem odpočila. Nato se je okrenila na drugo stran, angel ji je položil nevidno svojo roko na oči, bolnica je globoko zavzdihnila, kakor da je padla ž nje vsa teža, in nebeški usmev se ji je razlil po bledem obličju.

Dobra ženica je dokončala.

*

Ko je bila stara Čekalka težko bolna, se je sklenilo, da bodo po njeni smrti vzeli Anico k sebi županovi. Tako sta se dogovorila gospod župnik in župan.

Po pogrebu dobre starke je šla županja v zapuščeno hišico po svojo varovanko.

Notri so bili že dediči rajne Čekalke. Odprli so skrinjo in odbirali, kar je šlo Anici. Županja je to blago vzela v naročje.

Anica je medtem boječe gledala po sobi, iz katere je odšel dobri duh, in zdelo se ji je, da bi ne mogla več vzdržati tamkaj.

Ptiček v kletki je bojazljivo začivkal.

Sirotica se je zgenila: »Revček, danes nisi še ničesar dobil!« In hitela je h kletki. Snela jo je s stene in rekla: »Tega ptička bom jaz vzela.«

»Pustite ji ptička!« je posegla vmes neka sorodnica rajne Čekalke, »kdo bi ga pa krmil?«

»Lahko ga boš dala v župnišče, tam imajo več ptičev,« je pristavila županja, ki ji ta Aničina otročnost ni bila po volji.

Prišla je mačka in se drgnila ob Anici. Deklica jo je vzela v naročje. »Ali bo mucika tudi moja?« je vprašala.

»Tudi, tudi,« so ji pritrdili dediči.

»Kaj bomo pa s psom?« je vprašal potem nekdo, ko je opazil pod posteljo ležečega psa.

»Ta ne pojde od deklice!« je odgovoril župan, »vedno ji je bil za petami. Psa bom jaz vzela.«

»No, zdaj je pa vse,« je pripomnila županja. »Anica, poslovi se torej pa pojdimo.«

Poškopila je Anico z blagoslovljeno vodo, in uboga deklica je odšla na novi dom. V eni roki je nesla kletko s ptičem, v drugi mačko, a pes je šel za njo. — Nenavaden prizor!

Ko se je Anica izselila iz hiše pod gričem, se ji je odprl nov svet. Le po imenu se je preselila k županovim, bila je pa takorekoč neprestano v župnišču. Hodila je vsako jutro k sveti maši in ostajala potem v župnišču do noči. Kadar je šel pa dež ali pozimi sneg, tedaj je rekla župnikova sestra: »Danes je tako grdo vreme, da bi človek še psa ne podil od hiše. Anica, veš kaj? Ostani kar pri nas, boš spala v moji postelji.«

In deklica je ostala v župnišču vselej z velikim veseljem. Kako tudi ne? Saj je bilo v župnišču vse tako lepo. To je bilo vse kaj drugega kakor pri Čekalkovih ali županovih.

Pri župnišču je bilo veliko dvorišče in na dvorišču polno življenja. Imeli so tam več kakor štirideset kokoši raznih pasem, pa še celo tropo kapunov in piščet! Pri vodnjaku so kobacale race in gosi, pod kolnico se je šopiril puran, na zidu so kričale pegatke, da je šlo skozi ušesa, pavi pa so sedeli na visoki strehi in bahavo razprostirali krasne repe. In vso to perjad je oskrbovala Anica — vsaj na videz, v resnici pa s svojo silo in razumom tega ne bi bila zmogla. Dobra župnikova sestra pa ji je hotela napraviti veselje, peljala jo je na dvorišče, pokazala na kuretino in rekla:

»Vidiš, Anica, tukaj imamo kokoši! Te boš klicala: put, put, put! Tamkajle so race, te boš vabila: rac, rac, rac! Tamle ono so pa pegatke, te boš klicala: peg, peg, peg! In tamle je pav. Vidiš, kako ima lep rep!«

»Oj, oj!« je veselo vzkliknila deklica.

»Pa tamle tisti puran, glej ga, kako se huduje! — To bo odslej tvoje gospodarstvo. Tu v čumnati imaš žito in kadar boš slišala, da bodo putke in race vpile od lakote, jim ga moraš natresti.«

In gospodinja je vzela pehar in je pokazala Anici, kako se perutnini natresa.

Od tistega časa je imela Anica vso kurjo družino jako rada. Dajala je kokošim imena in natresala jim tako pogostoma, da so jo morali večkrat svariti. Perutnina je pa tudi poznala svojo dobrotnico, in kadarkoli se je mala osebeca pojavila na dvorišču in z jasnim svojim glaskom klicala, je vse hitelo k nji, da je bilo veselje videti.

Aničino najljubše opravilo je pa bilo to, da je pazila, kje katera čopka nese. Pri takem poslu je večkrat prišla v hlev. Tam so stale štiri krave in dvoje telet. Teh se je pa Anica bala, ker jo je dekla strašila, da bi jo podrla. Še vse bolj pa se je bala konj v konjskem hlevu, razen toli ljubkega žrebička z zvončkom na rdečem traku. Ta je bil ljubljenec cele hiše in vsekako tudi Aničin. Hodil je celo v sobo po sladkor, in kadarkoli ga je slišal gospod župnik, da cepetá z malimi kopiti v veži, se je nasmejal: »Aha, žrebiček bi rad sladkorčkov,« pa mu je šel odpirat duri.

Z dvorišča se je šlo na vrt. Pri vratih je bil privezan k pesjaku velik, črn pes, Tiran. Oči so mu kar žarele, in kadar je jel renčati in kazati zobe, si se ga moral bati.

Ko je gospodinja Karla prvič peljala Anico na vrt, je Tiran naježil na hrbtu dlako in srdito zalajal, toda gospodinja mu je zapretila:

»Tiran, tiho! To je naša pridna Anica! V to ne smeš lajati, ta ti bo nosila jesti!«

Od tistega dne se je Tiran z Anico sprijaznil, kakor da je razumel te besede.

Na vrtu je bilo zdaj žalostno in tiho. Samo kak vrabec in švrljuga sta zdaj pa zdaj začivkala, ali pa je priletela vrana, sedla na najvišje drevo in zakrakala žalostno novico, da bo kmalu hudo, ko nastane mraz. A vendar je bil vrt Anici silno všeč. Stala je tam ljubka utica, obrasla z divjo trto; bil je tam čebelnjak s pisanimi ulji, a za čebelnjakom ribnik, ki je otožno gledal iz gostega bičja v oblačno nebo kakor oko bolnega človeka. To vse se je zdelo Anici lepo, in vrt je bil njenim mladim očem velik kakor pol sveta — ni mogla vsega do meje pregledati. Ob pogledu na ta vrt ji je srce veselo bilo. Kako bo pa šele spomladi, ko bodo pri plotu zacvetele prve vijolice, ko bodo delavci jeli prekopavati grede in bo vrtnar sadil zelenjavo in rože, ko bodo zažareli ob stezi, ki se vije po vrtu, plamteči tulipani, ko se bodo razcvetele prijetno dišeče krasne vrtnice, in ko se bodo naposled okoli svetega Rešnjega Telesa iz popkov razvile od sile lepe, opojno vonjavo dihajoče potonke! Oj tedaj se je Anici zdelo, kadarkoli je poskakovala po cvetočem vrtu, da je v samih nebesih! Večkrat je legla pod tak potonkov grm, ki je bil višji od nje, pa je gledala med gostim listjem v jasno modro nebo, in ji je bilo tako sladko in prijetno pri srcu, kakor da gleda skozi okno na smehljajoči obraz rajne babice. Ali pa je sedla kraj ribnika, zapljuskala z nogami v hladni vodici in gledala, kako poletavajo pisani metulji s cvetke na cvetko; pa poslušala, kako brenče medonosne čebele, kako prepeva na jablani rdečeglavi srakoper. Večkrat se je Anici pri tem zarosilo oko od same sreče — pa ni vedela, zakaj.

(Nadaljevanje.)
